

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3299/2023
09.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Страхиња Јанић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Никола Арсенов, адвокат из ..., ради предаје ствари и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 658/22 од 09.06.2022. године, у седници одржаној 09.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 658/22 од 09.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју П 358/17 од 01.10.2019. године, одбијен је примарни тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му преда у посед путничко моторно возило марке „BMW“ тип 530D, рег. ..., број шасије ..., број мотора ... у исправном стању са кључевима возила и свом пратећом документацијом о власништву која се налази у возилу, с тим што се тужени може ослободити обавезе уколико тужиоцу исплати 3.300 евра са каматом према Закону о затезној камати почев од извршности до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, те да се обавезе тужени да му исплати трошкове парничног поступка са каматом према Закону о затезној камати почев од извршности до коначне исплате. Усвојен је евентуални тужбени захтев и обавезан тужени да по основу накнаде штете тужиоцу исплати 294.625,50 динара са каматом према Закону о затезној камати од 01.09.2017. године до исплате и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 92.340,00 динара са каматом према Закону о затезној камати почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 658/22 од 09.06.2022. године, усвојена је жалба туженог, преиначена пресуда Основног суда у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју П 358/17 од 01.10.2019. године тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 294.625,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 01.09.2017. године до исплате и обавезан тужилац да туженом на име трошкова првостепеног поступка исплати 43.500,00 динара. Обавезан

је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 13.900,00 динара, а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 2015. године купио возило „BMW“ тип 530D од ВВ. Тужилац је ово возило користио до истека регистрације 03.09.2016. године. У априлу 2017. године тужилац је спорно возило предао ГГ, а за узврат добио аутомобил „Опел Корса“ и доплату 1.500 евра. ГГ је предао кључеве од возила као и потребну документацију и саобраћајну дозволу, а од њега је добио 500 евра, тј. ГГ је остао дужан још 1.000 евра. ГГ је трећим лицима дуговао одређени новац, а између осталих и ДД 900 евра. Тужени је купио од ГГ спорни ауто за цену од 3.400-3.500 евра, али је новац од 900 евра дао ДД, а тужиоцу су предати кључеви од спорног аутоа као и пратећа документација укључујући и саобраћајну дозволу. Тужени је спорно возило у августу 2017. године продао отпаду за 700 евра. Вештачењем је утврђено да је вредност предметног возила у августу 2017. године 294.625,50 динара.

Сходно утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је одбио примарни тужбени захтев с обзиром да возило више не постоји, а усвојио евентуални захтев и обавезао туженог на плаћање 294.625,50 динара.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у обавезујућем делу и одбио захтев за плаћање штете, налазећи да је ГГ сходно члану 34. ст. 1. и 2. ЗОСПО стекао својину на возилу предајом возила и саобраћајне дозволе тако да је постао пуноважни стипцалац. ГГ је даље возилом располагао у корист туженог. Чињеница да саобраћајна дозвола и даље гласи на тужиоца није од битног значаја, јер тужилац са туженим није био у пуноважном правном односу. Околност да није извршена регистрација возила на име ГГ а потом на туженог је без утицаја на другачију одлуку, јер регистрација није конститутивни елеменат за стицање права својине у конкретном случају.

По оцени Врховног суда, овако правно становиште другостепеног суда је правилно. Саобраћајна дозвола јесте доказ о поседовању возила, а регистрација доказ да је возило легално у саобраћају. Међутим, саобраћајна дозвола указује на претпостављено право својине али није конститутивни елеменат стицања својине на возилу. Тужилац је возило продао ГГ, а овај је возило затим продао туженом. Тужилац није био у правном односу са туженим који је куповином стекао својину на спорном возилу, па стога тужилац од њега и не може потраживати штету. Тужени је савестан стипцалац, јер му је возило пренето уз пратећу документацију и саобраћајну дозволу. Да ли је ГГ према тужиоцу испунио своју обавезу то је однос између њих лично, а не између тужиоца и туженог. Стога се наводи из ревизије тужиоца не могу прихватити као основани да могу довести до другачије одлуке суда.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић